

— Сърдите ли ми се? Нѣма защо да се караме. Азъ бѣхъ тогава за нѣщо ядосанъ. При тия думи той ми подаде ржка въ знакъ на примирение.

12 Юлий имаме дневка. Сжщо 5-а, 12-а и 33-я дивизии почиваха въ Руше-де-Веде. Топовнитѣ гърмежи продължаваха да се чуватъ. На всички се струваше, че врѣмето върви бавно. Войниците и офицеритѣ насѣдали тукъ тамъ си приказваха разни анекдоти, но и разговоритѣ нѣкакъ не се поддържаха.

Послѣдва заповѣдь отъ Щаба на опълчението, да се отдѣлятъ петитѣ роти отъ дружинитѣ съ нужното число кадрови чинове и опълченци. Тѣзи роти трѣбваше да послужатъ за кадръ на новитѣ 6 дружини отъ Българското Опълчение. Всѣка рота трѣбваше да се развърне въ дружина — 4 роти.

Организиранieto на новитѣ 6 дружини трѣбваше да стане въ България. За началникъ на тия дружини, до формируванieto имъ, бѣше назначенъ командира на 1-ва бригада Полковникъ Корсаковъ. Този послѣдния, като ме срѣщна прѣзъ деня, каза ми, че е просилъ начальника на опълчението да бждъ назначенъ за неговъ — на Полковникъ Корсаковъ — адютантъ, но азъ, като поблагодарихъ за честта, която ми правеше съ назначението на свой адютантъ, помолихъ го да бждъ оставенъ въ дѣйствующата дружина.

— Оцѣнявамъ вашето желание, по скоро да попаднете въ дѣло, ми каза Полковникъ Корсаковъ, за което ви и завиждамъ. Сжщеврѣменно той ми обѣща, че ще моли да се отмѣни назначението ми и, дѣйствително, вмѣсто менъ бѣше назначенъ за адютантъ — Подпоручикъ Стояновъ — Българинъ отъ Бесарабия.

Слѣдъ обѣдъ пѣшитѣ 5-а, 12-а и 33-я дивизии се снеха отъ бивуака.

13 Юлий, въ 4 часа сутриньта, дружинитѣ бѣха готови за пжтъ, споредъ както бѣше заповѣдано. Съ свити шинели прѣзъ рамо и съ торбитѣ на гърба, опълченцитѣ чакаха заповѣдь за трѣгване и едва слѣдъ два часа я дочекаха.